

Pričanja o životu (Iz problematike suvremenih usmenoknjiževnih vrsta)

Sažetak

U članku se osvjetljaju pričanja o zbiljskom životu iz dvaju osnovnih aspekata: kao elementarna književna pojava i kao vrsta usmene pripovjedačke proze. Uspoređuju se i dovode u stanovitu uzajamnu povezanost folklorni i književni pojam *skaz*. Razmatraju se termini i definicije. Raspravlja se o odnosu dokumentarnosti i fikcionalnosti - sa zaključkom da u svakom pričanju ima izmišljanja i da se pripovjedačka fikcija korijeni već u samom činu pričanja kad ono oblikuje radnju. Razmatra se problem pripadnosti usmenoj književnosti s gledišta postojanja ili nepostojanja umjetničkih obilježja (usporedba s predajama). Analizira se izdvajanje strukturiranog pričanja iz funkcionalno vezanog razgovora. U usporedbi s ostalim usmenoknjiževnim proznim vrstama razmatraju se aspekti kolektivnosti i tradicije, s jedne strane, te individualnog doživljaja i stvaranja, s druge. Analogije varijantama vide se u održavanju pričanja o pojedinim zgodama u osobnom ili grupnom repertoaru, a tradicijskim sižeima i motivima - u tipiziranim tematskim krugovima.

Članak je objavljen u knjizi: M. Bošković-Stulli, *Usmena književnost u obzoru književnosti*, Zagreb 1984.